

Предлогом резолуције Генералне скупштине Уједињених нација о међународном дану сећања на геноцид у Сребреници 1995. године актуелизовано је питање наметања и забране негирања „геноцида“, о којем ће се гласати за десет дана. Ова резолуција има циљ да фаворизује причу о страдању Бошњака и да негира страдање Срба. Потенцијално усвајање овакве резолуције занемарује бројне злочине који су током рата извршени над Србима широм Босне и Херцеговине и може бити нови извор сукоба и дестабилизације у региону.

Уместо да се у Уједињеним нацијама подстакне одговорност за све злочине извршене за време оружаних сукоба и укаже на потребу националног помирења међу народима на простору бивше Југославије, истиче се само жртва једног народа, што заправо значи релативизацију злочина у бившој Југославији. Зато је то само још један у низу покушаја стигматизације српског народа и наше вишевековне борбе за историјску истину и правду.

Управо је правда за српске жртве на простору бивше Југославије била недостижна кад се узму у обзир ослобађајућа пресуда за Насера Орића, под чијом командом су управо у Сребреници и околини извршени најмонструознији злочини према српском цивилном становништву, ослобађајућа пресуда за Анту Готовину и остале оптужене за највећи прогон цивилног становништва после Другог светског рата у операцији „Олуја“, одсуство

било које оптужнице за операцију „Бљесак”, ослобађајућа пресуда за Рамуша Харадинаја за злочине над српским цивилним становништвом на Косову и Метохији. Затварање очију за злочине који су се догодили над српским становништвом не доприноси одржавању тешко успостављеног мира међу народима у региону. Самим тим међународно кривично правосуђе није остварило циљ због којег је основано, а то је кажњавање свих злочина који су извршени на простору бивше Југославије и зато његов рад не треба да буде потврђен од стране Генералне скупштине Уједињених нација.

Недопустиво је што се Предлогом резолуције кривично гоњење особа одговорних за „геноцид” и друге злочине по међународном праву од стране Суда Босне и Херцеговине квалификује као суштинско за успостављање и одржање мира у Босни и Херцеговини.

Познато је и да су сва питања која се тичу одржања мира у Босни и Херцеговини у искључивој надлежности Савета безбедности Уједињених нација. Из тога проистиче да о било којем питању које се односи на предузимање мера ради успостављања или очувања мира у Босни и Херцеговини Генерална скупштина може да расправља и одлучује искључиво на захтев Савета безбедности, а за њено доношење у Генералној скупштини било би потребно да гласају две трећине присутних. Знајући да такву већину неће обезбедити, државе које су спонзори ове резолуције управо су заобишле Савет безбедности који има пресудну улогу у вези с овим питањем. Зато је поменута резолуција инструмент злоупотребе, а њено потенцијално доношење представљаће кршење Повеље Уједињених нација. Посебно је цинично што су међу спонзорима резолуције Немачка и Руанда.

Споран је и број бошњачких жртава у Сребреници који се наводи у Предлогу резолуције, јер он нигде до сада није утврђен. То је питање процене и великих неслагања у јавности, поготову ако се узме у обзир да је пред Међународним трибуналом за бившу Југославију у предмету „Толимир” претресно веће, без једногласног доношења одлуке, утврдило знатно мањи број укупно убијених.

У Предлогу резолуције не указује се на битну и одлучујућу чињеницу да су после проглашења Сребренице „безбедним подручјем које треба да буде ослобођено било каквог оружаног напада или било којег другог непријатељског чина” остале снажне оружане снаге Армије Босне и Херцеговине које су то подручје злоупотребљавале ради извођења војних активности, чак су и заробљавале припаднике Заштитних снага Уједињених нација (Унпрофор) који су патролирали у местима где су стационирани.

Квалификација догађаја који су се догодили у Сребреници као „геноцида” је недопустива, нетачна и правно неприхватљива, посебно имајући у виду да геноцидна намера није постојала, нити је таква намера икада доказана. Највећи светски стручњаци, као што су Ефраим Зуроф и Јехуда Бауер, ових дана су указали да геноцидне намере у Сребреници није било. У Сребреници се догодио злочин који сви осуђују и то нико не негира.

Председник Вучић је 2015. године отишао у Сребреницу како би исказао пијетет према жртвама и положио цвет на гробове страдалих, што је требало да допринесе помирењу у региону. Председника Вучића су том приликом покушали да линчују, што смо сви могли да видимо у директном телевизијском преносу. Нико никада није процесуиран за тај покушај убиства, што је својеврстан скандал. То је јединствен случај у новијој историји да се највишем државном званичнику који је у званичној посети једној држави на тај начин угрози безбедност, а да за то нико никада не одговара.

Председник Вучић се и сада у Уједињеним нацијама бори за одбрану интереса српског народа, како би спречио да усвајањем резолуције цео наш народ буде обележен као геноцидан. Он се бори чињеницама и непобитним доказима за одбрану истине и правде за све жртве и никада неће подлећи притисцима и допустити да српски народ буде неправедно стигматизован без обзира на то чији је то сада интерес. Уз њега је цео српски народ, јер то дугујемо и нашим прецима и нашој деци.

Министарка правде Републике Србије

(Политика)